

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 60 fillér

A Korszó

Szerkesztő SZÉNYES BÉLA
Művészeti szerkesztő KÓRNER LŐRÉ

1918 április 24.

11. évf. ■ 17. szám

9. különszám: A KORZÓ

Vértés Marcell

A korszó szépe: a lovag úr.

A Ritz-től a Petőfi-szoborig

Nézd milyen ronda a Sári kalapja — milyen lehet a Hatvany Lily darabja — hát persze hogy viszonya van vele — Ez egy ruha? Az embernek kifordul a bele — zsidó, de nagyon tisztességes család — Pista, ez nem uri dolog, ez utolsó, piszok, galád... — A lakásomra is feljött az este — hogy van ez a vén nő festve — nem a zsánerem, nem szeretem az ilyen csontost — isten bizony ismered a Csontost? — Hányszor csináltatott velem az őrmester niedert — no ná nem vette le a midert — tudod, bearanyoztattam a szék támláját — a Löwinger fizeti most a ruhaszámláját — Urilány? — Hát nem herceg egy ilyen részeg Burián? — jól áll neki ez a fekete. Gyászol tán? — Olga nézd a Szász Zoltán... — jó firma az Emmi — jöjjön a moziba nincs abban semmi — jó bőr, juhász kutya lennék érte — a pénzt eleinte a férjétől kérte — a Fabank tegnap esett — hadd hallani, igazán pikáns eset — az olasz front-ról jött egy lap — Nagyságos asszony, mért nem volt ott tegnap? — Köszönöm, cigarettáztam ma már — Az Est, A Nap, Pesti Futár, A Szamár — ne izéljen maga drága — Pfu, direkt kilátszik a nadrágja — olvasta az estben — csinos, de kissé molett testben — és a füle, hogy szétáll!

— ilyeneket hall az ember, ha a korszón sétál.

Szenes ember

A pesti korszó

Hangulatos tájleirat.

A pesti korszó több fajtáját különböztetjük meg: eme korszók azonban megegyeznek abban, hogy a törzsközönségük igenis. Mind. Egy szálig. A Duna korszó pl. igen érdekes fekvésű. Az Erzsébet- és Lánchíd közötti aránylag kis területen fekszik, s mégis magában foglalja az egész Lipótvárost, sőt Ferencvárost is, sőt, sötébb, legsötébb a legsötétebb Ferencváros is, nem is szölván a Hanglii részen a Király-, Wesselényi-, sőt mind a három Dob-utca-ról sem.

Ezen a korszón állítólag jó levegő van, melyet a járókelő közönség élvez. E mondatból viszont a „járókelő“ és „élvez“ kitétel fontos.

Helyszínén eszközölt tapasztalataim szerint járás-kelesnek nevezzük a korszón, ha az ember a tömeg közepén megáll, (ha ugyan meg tud állni a lábán, melyen épen azidőben más hárman állnak momentán), mondom, megállva, jobbra-balra szurkál, döfköd, boxol, lábaimat nem is, azaz hogy rugásra mégis használván. Ezek a műveletek ugyancsak a mások járását segítik elő, a lánc folytonosága következtében azonban az ember szintén előrejut, felebarátja hasonló erőműveletei következtében.

A levegő élvezete pedig abban a kárörömben kulminál, hogy a léget, ami nincs, de amit mégis dicsérni muszáj, az ember lehető nagy mennyiségben elszívja felebarátja elől. (Igaz, hogy az emberre a korszón még így sem jut levegő, legfeljebb a csutkája, melyet már más elszívott).

Szép vagy, oh nép és szép vagy oh hon, melyen ily gyönyörű korszó van, de nem szép vagy nép, mely honn vagy oh e gyönyörű korszó virányaian.

(Mihály —)

Pesti pillanatfelvételek

Vértés Marcel

Buchwald bácsi reggeli inspeksiót tart a korszónénikék fölött.

A déli korzón

Zórád Géza

Lipótvárosi kislány: Ezt a tésztát! Ez a link hólyag azt hiszi, bedülök a főzésnek és már tutira vesz. Szegény pali, ha tudná, milyen fiatalra lesz állítva.

Figyelmeztetlek meg!

Vratnikus, Kubisztikus, Lunkolograe regény.

Inta Zsini Gyula

Rajzolta: Magyar Henrik

A tábornok fölállt:
— Bocsánat, művésznő — hajtotta meg magát Vera felé, aztán karonfogta a kofaszerű asszonyt, aki a kalácsait gyorsan visszacsütyesztette a cekkerjébe és a tábornok karján eltávozott egyik ajtón.

XXI.

Vera egyedül maradt és oly elfogódott lett, hogy legjobb szeretett volna megint visszamenni azon az ajtón, amelyen jött.

Egyszer csak megint föltűnt előtte a háziasszony előkelőn karcsu alakja. Egyenesen Vera felé tartott és nyájas, behizelgő hangján szólt:

— Mi az? A művésznőt egyedül hagyták? Ejnye, ejnye, milyen udvariatlan ez a tábornok! Ha megengedi, én fogom most mulasztatni, bár azt hiszem, kettőnk közül ön az, aki hivatásánál fogva inkább való erre a szerepre...

— Egészen kiestem a szerepemből — vallotta meg Vera. — Először vagyok ma ezen a

helyen és meglepő, hogy alig tudom rendbe szedni a gondolataimat.

— Majd elmúlik a zavara — vigasztalta az uri hölgy. — Vagy talán ez a fekete félálarcos zavarja olyan nagyon? Ezt levethetem.

A hölgy finom, keskeny ujjával a bársony maszkhoz nyúlt, lecsatolta az arcáról és éles, gunyos szemével Verára nézett mosolyogva.

Verának meg kellett kapaszkodnia a székekben. Elszédült és csak néhány másodperc múlva tért megint eszméltre. A szemében azonban még ott ült a meglepetés, az ijedtség, a kábulás...

Trotzki arca volt előtte.

XXII.

Trotzki hangosan hahotázott:

— Azért ne ijedj meg olyan nagyon, kicsikém. Hiszen most már legalább tudod, hogy van egy megbízható, jó barátod ebben a társaságban.

— Te... te hogy kerülsz ide?

— Ismernek engem itt, mint a rossz pénzt... — felelte Trotzki. — Én már akkor idejártam, amikor veled Moszkvában találkoztam.

— Te nem vagy orosz? — kérdezte Vera.

— Annyira vagyok orosz, mint te. Megjártam Oroszországot, Vengerszki vagyok.

— És mért épp ezt a Trotzki nevet választottad?

— Mindent egyszerre akarsz megtudni? — mondta Trotzki. — Nem, kicsikém, arra még ráérsz. Még nagyon is kezdő vagy köztünk. Hiszen ma van az avatásod napja. Az Árgus Kémek Társasága ma vett föl téged a tagjai közé.

(Folytatása következik.)

Legenda

Feiks Jenő.

— Kérem, én az Uristen vagyok. Lejöttem egy kicsit a földre...

— Kérem az öt vasat. A pesti korzón az atyauristen sem ülhet ingyen!

A Dunakorzón

A Napkirály, a ragyogó gavallér,
A Dunapartot beszórja arannyal;
Fényárban libben sok karcu kis angyal,
Vállukon szárnyá szinesül a gallér.

A lábakon könnyű, lakkos cipellő
Es szines selymek pókhálója kábit;
Ífjont, nagy bolondságokra csábit
Az illatszóró, pajkos, kósza szellő.

Ki ott ülök a zöldre festett széken:
Titőletek a sors mit juttat nékem?
Égy pillantást, egy halk kacaajt, egy hajszált...

Pedig odadtam mindent néktek régen:
Az éietem, az örök üdvösségem —
S a Buchwald-néni zordul szól: — Öt krajcárt!

A politikai korzóról

Feiks Jenő

Polónyi Géza: Érdekes! Hát a halászok is a zavarosban szeretnek halászni?

NEM AZONOS!

Burián külügyminiszter annak megállapítására kér bennünket, hogy nem azonos Burián operaénekes-sel, ki a múlt héten erős izgatószerektől rosszul lett a m. kir. Operaházban.

Aforizmák

Addig jár a korsó a korzóra, míg el nem törik.

Ha rövid a korzó, toldd meg egy ballépéssel.

Hosszu korzózásnak vagy házasság, vagy válópör a vége.

Korzón kezdődő szerelem, pár forduló után, gyakran végződik — az utcasarkon.

A tanár ur megnyugodott

A korzón odalép a tanár ur N. Bandi gimnáziumi tanulóhoz.

— Hogy mersz a korzón idegen nővel sétálni?

— Tanár ur kérem, a nővérem.

— Nem igaz — mondja gyanakodva a tanár ur.

— De igazán, tessék elhinni . . .

Bizonyítsd be, hogy a nővéred . . . csokoljátok meg egymást . . .

A fiatalok összecsókolódnak. A tanár ur megnyugodva távozik.

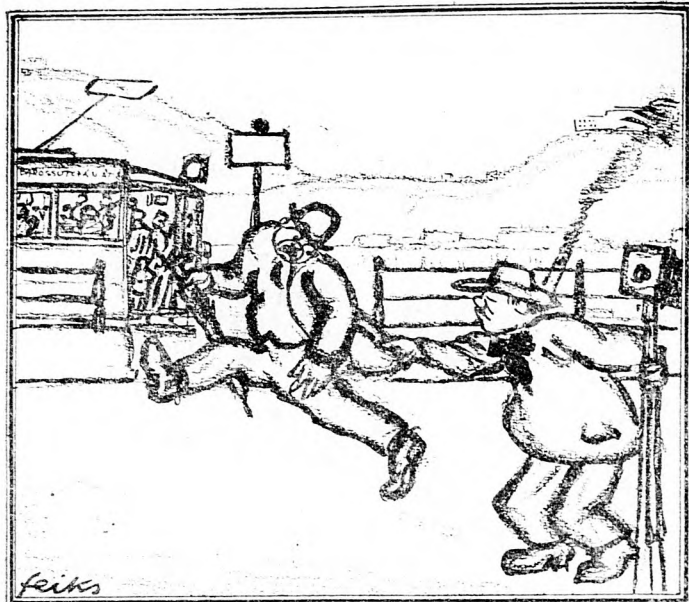
Igy csókolta meg először egy kisvárosi korzón N. Bandi gimn. tan. N. Sáríka polg. isk. tanulót.

EGY KORZÓ-BÖLCŰS MEGFIGYELÉSEIBŐL.

— Nézem a nőket a korzón. Mindegyiknek fején másféle kalap. És ezeket a nőket akarják egy kalap alá hozni a feministák?

Villamos megálló előtt

Feiks Jenő.

A korzófényképész: Kitünő képeket csinálók. Barátságos arcot kérek!

Rozsnyói sétatér

Piros pillangók rengetegje,
Piros napernyők lengjetelek,
Ti vagytok a tavaszi szélbe,
Ha kiröppentek térzenére,
Az áprilisi szent jelek!

Az ó-torony a promenádon
Ma tirajtatok andalog
Jertek közém fehér cipők és
Szőke és hamupipókés
Kisvárosi angyalok.

Lebegjetelek körül a korzón,
Mint a napfény, ha kék az ég,
A túllbluzotok lenge enyhe
Röpitse szívemet a mennybe
S tárja elétek rejteket.

Mint a zuáv, ki messzi parton
Lesi a fehér idegent,
A szívem ma megállott lesbe
S egy pesti kávéházba esve,
Közétek percre visszament.
Juhász Árpád.

Tavaszi divat a korzón

— Egy divatszakiró feljegyzései. —

Félcipőket keskenyen, bokán alul és 400 koronán felül hordanak.

A harisnyakötőt, mint tapasztaljuk, csaknem kivétel nélkül a kalap színével egyezően hordják hölgyeink az utcán.

Hajban, valamint hajbetétben a világos szőke a kedvelt, mely különösen fekete nők hajszínéhez jól áll.

A szemek színében a fekete favorizáltatik hölgyeink által, bár láttunk néhány igen jól öltözött hölgyet, ki a korai szezonra való tekintettel még tavalyi, divatjamult kék szemével mutatkozott egyelőre.

A fej a kalap alatt hordandó, a nyakon: a száj a régi szabásu, vízszintes.

Fejet a kalap fölött hordani extravagáns.

Idomokban a nyulánk, fiús favorizáltatik, mi különösen az alacsony, molett nőknek áll jól.

Huszáratillában a feszes, míg erkölcsben a laza divatos.

A hölgyet kísérő tiszt mindig a baloldalon viselendő.

Olyik hölgynek a nyakában a boája mellett a férje is lóg, de ez nem divat, mert jelenléte pláne tisztihordása esetén alkalmatlan és felesleges fényűzés. A tiszt teljesen pótolja őt.

A brass pedig, melyen a fronton levő férj arcképe van díszelve, többnyire diszkrétan az éjjeli szekrény fiókjában lesz hordva porlepetten szerető neje, a mai divatos tavaszi pesti korzó delnői által!

EGY KÖLTŐ SIRJARA:

A legtöbb halhatatlan — éhhetetlen.

Váci-utca

Feiks Jenő

— Ki a kedvenc szerzője, nagysád?
Kinek a műveit szereti legjobban?

— A Bachruch ékszerész műveit,
uram.

Aranyifjuság

Vértess Marcell

— Nusika, jaj, vegye el gyorsan a cigarettát és a sétatálcámat, mert ott jön az osztályfőnököm.

OOOOO

Kisvárosi korzón

Két óra. Acélkék az este.
A korzón már az iolámpák is égnek,
A honvédtisztek lángokat kísérnek.

A kávéházban üres minden asztal,
Az asszonyok már fürdőről csevegnek
S versenyt kacagnak a vidám tavasszal.

A sápadt égre főlétál a hold
S a kaszinó a patika előtt
Müértön szemlél minden ifjú nőt.

A lakcipőkön lámpák fénye csillan
S két lámpa közt, hol megnő a homály,
Szemek űzennek: „Mindig! — Holtomiglan!”

Előbb tehenek, aztán katonák
Masíroznak és szól a dob: tratam.
Minden itt van és minden messze van.

Egy kapuból egy öreg ur kilép,
Nagyot lélezkik az ifju tavaszból.
S fehér kendőbe törli cvikkerét.

Gács Demeter.

A BUCHWALD-nénike

A Buchwald-néni olyan mint egy detektív. Rá-
néz az emberre és már tudja, hogy űlt-e már?

□□□□

ÖEGFELIRÁS A LÁ BURIÁN

Bor, sör, pálinka és egyéb erős izgató szerek itt
kaphatók!

Vetélytársnők, ha találkoznak

Pólya Tibor

— Nézzék, hogy pukkad az Elza. Engem nyolcan kísérek, öt mindössze heten.

Az aszfaltbetyár

Hogy az aszfaltbetyár megszülessen, ehhez látszólag két dologra van szükség: egy aszfaltra és egy betyárra. De ez téves hiedelem. A legfontosabb itt épp a harmadik: egy csinos nőcske. A tudományos kutatások megállapították, hogy az aszfaltbetyár épp úgy terem, mint a mocsári gólyahír, vagy a mákvirág. Utóbbival rokonságban is van, a rövidlátó nők gyakran összetévesztik vele és gyönyörűséges mákvirágnak mondják. De az aszfaltbetyár nem a mocsárban vagy a kertekben, hanem az aszfalton terem. Már az is ki van derítve, hol és hogyan. Ha egy jóalakú nő sétál a járdán: ott terem az aszfaltbetyár.

Az aszfaltbetyár eleme az aszfalt, amikor sokan járnak-kelnek rajta. Mely cselekményt más-ként korzózásnak, röviden korzónak mondjuk. A korzó minél hosszabb, annál célravezetőbb. Bár egy-kétszáz méteres korzókat is ismerünk. Ahol azonban többiben kell fordulni, míg az aszfaltbetyár eléri célját. Ha a korzó egészen rövid, korzónak nevezeték. Ehhez is ért az aszfaltbetyár. Használat előtt kifűzi, használat után befűzi. Noha a fűzetlen példány sokkal inkább inyére van, mint a fűzött, mert ezzel kevesebb a veszélyesség.

Az aszfaltbetyár csodálatos átmenet a növény és az állatvilág között. Mint növénynek szivós gyökerei vannak: ahol egyszer gyökeret vert, ott sűrű levelek jelzik. Levelezni, éppugy, mint virágozni, mindig szokott. Legtöbbször az apróhirdetés rovatban „Azt a megcsodált barna hölgyet” kezdettel és nem ritkán poste restante. Ami állati mivoltát illeti, ez rendszerint csak akkor öllik szembe, ha nincsenek sikerei. Mely esetben a nő így szól: „Micsoda egy állat!”

Több szót megtanult és használ. Leggyakrabban azt mondja: „Pardon!” Ami azt a hamis állítást cáfolja meg, mintha az aszfaltbetyár nem ismerne pardonot. Ellenkezőleg, a pardonot az aszfaltbetyár kérlelhetlen ellensége nem ismeri, aki oktalanul a hölgy lovagjának tolja föl magát. E lovag a pofonokat az aszfaltbetyár arcára keni, miáltal a kezdő aszfaltbetyár fel van kenve, mint kenyérré a vaj vagy a lekvár.

Az igazi aszfaltbetyárt ez nem csüggeszti, a pofonokat elteszi magának és folytatja mesterségét. Miért is igen gyakori az olyan öreg aszfalt-

betyár, akinek boncolásakor száz-százhusz pofont találnak eltéve a pofazacskjában. A pofok közt igen sok a női pof. Azt lehetne hinni, ezek a folytonos képentörülések lekoptatják a bőrt. Ellenkezőleg. Minél több a pofon, annál inkább van bőr az aszfaltbetyár képén. Vulgáris szóval: van bőr a pofáján!

Kaczér Illés.

Mért fordít Perófi hátat a korzónak?

Gedő Lipót

— Nem tudom nézni ezt a pesti korzót.

KORZOK

Abrahám, Izsák és Jákob

Gedő Lipót

Szívarom füstjén keresztül vizsla és vizsga szemmel nézem a nőket. Mint a Lódító Nőhódítók Klubjának diszelnöke, borzasztó szigorú kritikus vagyok, de megkülönböztetve is ismerem minden kollégát, az összes korzókat és korzónőket. Így nem könnyű a munkám, néha órákhozott eredménytelenül korzok.

Tegnap is két óra hosszat korzoltam a siker legkisebb reménye nélkül. Harmadik brittanikámat is tövig szívtam már s még nem volt szárazföld a láthatáron. Ha feltűnt egy finom boka, fehér váll, fekete szempár, tuti, hogy ismertem a tulajdonosnőjét. Pontosan tudtam róla, hogy olyan, mint a vicclap a kávéházban: kézben van.

Végre mégis úgy tetszett, hogy áldásos és szorgos munkám a megérdemelt eredményt biztosítja számomra.

— Nem korzoltam hiába! — sóhajtottam elégedetten, mert a Hangli előtt csodálatosan tündöklő asszony szállott le a 8-as villamosról. Almomban láttam ilyen tündéri női szépséget, bronzszin hajkoronája alól két merengő szem mosolygott. De sajnos, nem én rám.

Tüstént elhatároztam, hogy meghódítom. Elhatározásomat tett, a tündöklő hölgyet viszont számos korzólovag követte.

A verseny nem ijesztett vissza vállalkozásomtól. A Lódító Nőhódítók diszelnökéhez méltó lendülettel korzoltam melléje és fölényes nyugalommal szóltam:

— Csókolom a kezét, asszonyom. Tudja, hogy maga a legszebb nő a Dunaparton.

— Tudom, — felelt öngyűlölettel röviden, de határozottan. — Magának is ez a véleménye?

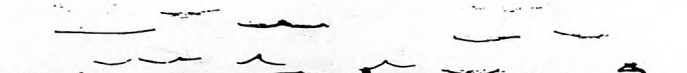
— Asszonyom, — folytattam a rohamot, — a kegyed csodálatos, tökéletes szépségével szemben minden vélemény elhallgat. Magát, asszonyom, csak csodálni és imádni lehet. Én ismerem minden pesti nőt. Ön az egyetlen kivétel s Ön a legragyogóbb és a legpompásabb is minden asszonyok között. Engedje meg, hogy ismeretlenül is imádjam!

— De hiszen én Önt ismerem, — mosolygott rám öngyűlölettel.

— Ön téved, asszonyom, lehetetlen, hogy ismerjen — tiltakoztam. Ebben a pillanatban hatalmas tenyér csapott az arcomba.

— Gazember, — rivallt rám a tenyér tulajdonosa — ismeretlenül merészeled megszólítani a feleségemet!

Lengyel István.

az égből gyönyörködve nézik ivadékaikat.

A hadi pótkorzó

Ez az Andrássy-uton van, a Nagymező-utcától az Abbáziáig és vissza. Tart este 7-től 9-ig. A házak falai mentén szabadságos és segédszolgálatos tisztek állnak fel szép sorjában, mire a pesti kis lányok megkezdik a fel- és levonulást. A kicsikék, akik e korzó szereplői, azon kívül, hogy szőkékre és barnákra, továbbá szépekre és csunyákra oszthatók fel, feloszthatók még ártatlanokra és nem ártatlanokra. A két csoport többnyegesebb közt még abban is különbözik egymástól, hogy a nem-ártatlanok komolyan viselkednek, mint bármely más pályán a szorgalmas törekvők, az ártatlanok ellenben nevetnek, hancuroznak, vinnynognak, belemosolyognak az izgatottan ásító férfiak torkába, megszólitják őket, rájuk kiáltanak, meg is csipik őket, megrántják a kabátjukat, egymást taszigálják, általában alaposan kimulatják magukat.

Életkorukra nézve úgy az ártatlanok, mint a kis nem ártatlanok 12 évtől 20-ig terjedenek, vagy még tovább. A nem-ártatlanok könyvekkel, irkákkal, rajztömbbel, gyors- és gépirási füzetekkel sétálnak, hogy iskoláslányoknak lássanak, az ártatlanok pedig pirosra, zöldre és lilára festik ki magukat, a festék fölé csokoládé színű puérít hintenek, szemük alját kormozzák, hogy ne lánसानak bõlti, irodai és iskolai csekélységeknek.

Sok mindenféle rosszat beszélnek erről a korzóról, de ez mind pletyka, rágalom, irigység és kedélytelenség szülte. Hadd mulassanak a kis nők és a fiatal emberek, ugyanis csak egyszer élünk, amint azt már az összes halottak megdölgapítoták.

Nem igaz, hogy itt a sok neptől nem lehet menni, mert ha menni nem is lehet, viszik az embert; összenyomják, meglapítják, érintenek rajta és kacagva viszik.

Nem igaz, hogy egy anya szeme a szeggyentől kiszült, amikor itt látta a lányát. Sõt ellenkezőleg ő ütötte pofon a lányt, úgy, hogy majdnem kiugrott annak a szeme.

Nem igaz, hogy itt bűnös férfi a feleségével végig nem mehet, mi láttunk egyet, aki más két nős férfinak a feleségével ment végig.

Nem igaz, hogy itt tisztességes leány nem

járhat, mert megszólitják, mi láttunk egyet, akibe egy csinos fiatalember szó nélkül belekarolt és szó nélkül elindultak szebb éghajlat felé.

Nem igaz, hogy a lányoknak lépten-nyomon ocsmányságokat mondanak, mert igenis hallottuk, amikor egynek azt mondták: angyal, — az pedig bizony szép, ha az embernek ilyeneket mondanak, bár a káplár ur mondana ilyent a fiatalembernek, amikor a kaszárnya udvarán oktatja.

Nem igaz, hogy itt brutálisak a férfiak a nőkhöz, sőt ellenkezőleg nagyon előékenyek és gyöngédek, mi saját balszülünkkel hallottuk, mikor egy ur azt mondta egy lánynak, hogy vigyázzon, mert rálép a talpára.

Nem igaz, hogy a multkor egy fiatal leány itt a pótkorzón két ikergyermeknek adott életet. Az ikrek ugyan itt kapták az életet, de nem a fiatal leánytól, ellenkezőleg egy idősebb urtól és nem is a multkor, hanem már több mint 2 hónappal ezelőtt.

Nem igaz, hogy itt a léhaság tobzódik, sőt ellenkezőleg itt hallottuk a háboru alatt az egyetlen bölcseséget: egyszerű igazságot, mely egyszerűségével megkap és bölcs azáltal, hogy igaz. Mert gondoljuk csak meg, hogy a háboru alatt micsoda marhaságokat beszéltek az összembecék! Hogy egy hónapig tart a háboru. Hogy az oroszok két hét alatt Pesten lesznek. Hogy a véretek elfoglalják Szentpétervárt és vége a háborunak. Hogy Verdun elesik és a franciák békét kérnek. Hogy tavaszra vége a háborunak. Hogy a háboru talán két évig is eltart, stb., stb., stb. Emlenben egy kis nemártatlan ment itt 9-ig a hadi pótkorzón, hozzálépett két tiszt és hármában mentek vidám beszélgetéssel. Mi kíváncsiak voltunk, hogy hogy lehet idegeneknek egy pillanat alatt vidám és folyamatos beszélgetést folytatni, miről beszélhetnek, hogyan stb., mellettük sétáltunk el és éppen azt hallottuk, amikor a kedves kis nő ezt a megdönhetetlen, mélyértelmű, sok minden részletre fény derítő bölcseséget, a háborus butaságok közepete hallott eddigi egyetlen igazságot mondta:

Mégis csak szemtelenség, ha az ember haját huzzák!

Nagy Lajos.

Szerelmi dráma

A történetnek az ád keretet:
Szerettem egy lányt, ő is szeretett.
De hát szegények voltunk, mit tehattunk? —
Egymásé nem lehattunk.

Őt elvette egy gazdag, vén zsidó,
Csöppet sem csábító és kábitó
S enyém lett egy dús henteslány — mamája:
Sok volt a pénze, hája.

Éltelt húsz év. — az élet oly fura:
Mehalt az én nőm, meg az ő ura
S találkoztunk, a nép közé vegyülten,
Mély gyászban, özvegyülten.

Szemünk egymásba villant, vágytele,
Majd szegyenkezve sült a földre le:
En egy lánnyal mentem, egy kis molettól,
Ő meg — egy fess kadettól.

A korzó=bakfis Gedő Lipót

1908-ban

1918-ban

Egy tapintatlan ember

Pólya Tibor

A Dunakorzó legszebb nőjéhez!

Önhöz intézem ezt a verset,
ó, hölgyek hölgye, szép virág!
Két szombaton, a Dunakorzón
megbámult az egész világ.

Ki sejtelmesen imbolygott el
a Hangli mellett, lengemőd.
Amíg szívemben nyíltni kezdett
az évek óta nőtt bozót.

Ön, ön a legszebb hölgy a korzón,
már évek óta figyelem.
Bizonytalán ön is észrevette,
azért oly hüvös ön velem.

Azért biggyeszi csöppnyi ajkát
ha ön mellett elvonulok.
Míg szívemen mind szorosabbra
szorul a szerelmi hurok.

Már szombaton is úgy akartam,
hogy önhöz lépek könnyedén,
S elmondok végre mindent, mindent,
én pesti, elbusult legény . . .

De aztán mégis mást gondoltam:
zavarna ott a nagy tömeg,
amely egy költő szivverését,
ó, dehogyan is értheti meg.

Ezért legmélyebb hódolattal
megkérem itt ezennel önt:
(s ha meg nem hallgat, higgye el, hogy
halálos buba, kinba dönt).

Legyen kegyelmes megjelenni
vasárnap délben, szép madame,
a Körutnak a Dohány-uca
felé tekintő oldalán.

A tisztességes ismeretség
remélem, így lesz lehető . . .
Nos, megegyeztünk? . . . Ugy-e, ott lessz?

A viszontlátásra! . . . Adieu!

Somlyó Zoltán.

A Szamár viccpályázata.

„A Szamár“ viccpályázatot hirdet. A beküldött viccek közül jutalmazni fogja a husz legjobbat.

Külön pályázatot hirdetünk „A legjobb régi vicc“re. A legjobb régi vicceket „Mintha már hallottuk volna“ rovatunkban fogjuk közölni.

Négy viccet 500—500 koronával jutalmazunk, kettőt háromszáz-háromszáz koronával, egyet Karinthy Frigyes összes megjelent humoros írásaival, egyet Gábor Andor, egyet pedig Szenes Béla könyveivel. A többiek Feiks Jenő, Gedő Lipót, Kóber Leó, Major Henrik, Pólya Tibor, Vértes Marcell és Zórád Géza festőművészek egy-egy eredeti művét kapják jutalmul.

TÖRTÉNET, AMELY A KORZÓN KEZDŐDÖTT

és mégsem a Dunában végződött

Írta: LAKATOS LÁSZLÓ

A fiatal attaché, nem a Német Birodalom, hanem a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank attachéja beszélte vacsora után, amikor is, mint példás novellahős, illatos havannájának illatos hamuját leverte illatos ujjának illatos körmével.

— Tavaszkor történt, 1918-ban — kezdte a fiatal ember, aki szimpálikusan választotta haját kétfelé — a Dunaparton. Éjfél volt, záróra és meglehetősen feldull állapotban távoztam a Hangliból, ahol a tejeskenyér ára akkor már elérte a korona negyven fillért. Kiléptem a korzóra, ahol szinte haldokló pillangók módjára rebent a villamos lámpák fénye, az aszfalton nők, férfiak, a padokon a nagyszállók kuktái és lóndinerei, hajókürtök a Duna hátán bugnak, ibolva illata, tul Buda . . . Szerelem, uraim, tavasz, bánat és én neki akartam menni a Dunának.

Még egy utolsó észleletet tettem a földi létről. Meghatott szívvel állapítottam meg, hogy nincs tökéletesebb demokrácia, mint itt, az éjféli utáni Dunakorzón, ahol milliomos és koldus egyvugyanazt a szivar szívja, épen csakhogya a milliomos tárcájából veszi azt ki, a koldus pedig felszedi az aszfaltról, ahová a milliomos azt, mint félig elszívott csutkát hajította. De hiába,

egyvugyanazt a szivarvéget érintette két társadalmi létra oly távoli és szélső fokaim álló száj. Hiába, van igazság . . .

Körülföttem az éccakai korzó koldusai kaparásztlak, mint éhes alatok, a szivarvéggel fele aszfalton és én bekanyarodtam az egyik hidra, hogy meghaljak. Kiért? Egy nőért. Uraim, az ember mindig meg akar halni egy nőért, utóbb azonban halálosan megrémül, ha a legkisebb náthát is kapja. Az élet böles, uraim, csak a halál ostoba, ah, egy kiméletlen ostobaság, amit már régóta el kellett volna törölni. Én is egy nőért akartam meghalni.

A hid közepén nekidőltem a korlátoknak. Fent a csillagok, lent a hajólámpások, fent felhők, lent a hajófüstje. Fent és lent oly mindegy, minék hát akkor . . . Végezzünk — és kalapomat már magam elé hajítottam a vízbe. Ebben a pillanatban . . .

Igen, ebben a pillanatban egy gyengéd és lágy női kéz érintette vállamat. Mit tagadjam, az uccseprő nő volt, egy tizenhét éves kis eseléd, lábán katonabakkancs, hájában egy elnyűtt omnibuszkoesis sapka alatt piros szegfű. Fehér fogai voltak, arca barackvörös, láthatóan jót tett neki hivatása, mely a szabadlevegőn való huzamos tar-

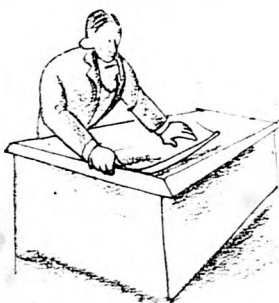
tózkodásra kényszerítette. Ah, a víz és a nap jót tesz a hölgyek teintjének uraim, ezt akkor kedvel tapasztaltam. Nem akarok tulságos indiszkrét lenni, de az este sok mindenre ráeszméltem, arra is, hogy még a szerelemben sem mindig életkérdés a fehérmű jószaga finomsága, ah, hiszen a legmegih-

letleb percben egyformán a természet gyermekei vagyunk mindannyian, pórnök és pénztézetű tisztviselők is. A hid ingó pallója lön nászágyunkká, felettünk a csillagos mennybolt selvemsátra. Az isteni Byron talán nem így képzelte, de az isteni Byron hívják el, nagy nyafka legény volt, egy világtájdalmas tácskó. En még az este megtértem a természet egyszerű hitvallásához és csak azt sajnáltam, hogy kalapomat idejekorán dobtam a Duna vízébe. Utóbb ugyanis csakugyan náthám lett, de ekkor az uccák és hidak tisztaságának nimfája már rég elmulasztotta bennem a halalos spleent, amit egy uriaszszony, egy valóságos korzói démon miatt éreztem. Egy volt és azóta, valahányszor melankólikus vagyok, a hidnak tartok. Van belőlük Pesten hál Istennek öt. Boldogságomat csak egy aggodás zavarja olykor. A háboru után — nem hiszik uraim? — újra férfiakra fogják bízni a hidak fénylő tisztaságát. Én pedig egészséges ember vagyok és — az embernek végtére vannak előítéletei is.

Adolf ur

Gedő Lipót

este hét előtt a pult mögött

este hét után a korzón

Ballada

Korzózik, korzózik
Szegény kis bankfiu,
A hiu ifju,
Este hattól nyócgig
Szépen kimosdódzik,
Sziveket orzóra,
Kimegy a korzóra
S korzózik, korzózik.

Élete ott folyik
Ritztól a Bristolig,
Bristoltól a Ritzig,
Rusttól Zerkowitzig,
Bár gyomra korgódzik,
Két szeme forgódzik,
Szegény kis bankfiu,
Mint egy elszánt sziu,
Korzózik, korzózik.

S ha eljő a halál,
Nyugtot ott sem talál;
Mint komor kíséretet,
Lányokat kíséretet,
Minden hát borsózik:
Este hattól nyócgig
Kis bankfiu árnya
Duna partját járja:
Korzózik, korzózik.

(jász)

Fordított világ

Pólya Tibor

— Békében én kalauz voltam, a feleségem pedig dada a főhadnagy uréknál. Most a feleségem kalauz és én vagyok a dada.

Tavaszi

Vértes Marcell

A LEGNAGYOBB PECH.

Ha egy, magát az „egyke” hivének valló házaspárnak ikrei születnek.

SZEREPGSERE.

Egy vendéglőben felsóhajt egy ur:
— Bár a hus oly friss volna, mint a bor és a bor oly régi, mint a hus!

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Röck Szilárd-utca 9. Telefon: József 33—65, vagy József 5—93.

Előfizetési árak: Egész évre 28 K, félévre 14 K, negyedévre 7 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Ujságüzem” könyvkiadó és nyomda rt. nyomása
Budapest, VIII., Stáhly-u. 13.

— Bocsánat, hogy ilyen illetlen a kutyám. Tas főhadnagy vagyok.

— Ez az én kutyám is milyen neveletlen. Nagyon örvendek.

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

Pesti pillanatsfelvételek Kelen Imre.

— Nasságos úr, kérek egy kis húr-
valót. A szüleim meghaltak. Az apám kór-
házban van, az anyám tüdőbeteg...

A korzó rabszolgái

A Dunaparti korzón: Két Buchwald-szék a napos oldalán. Egy úr és egy hölgy éppen most keltek fel róluk.

1. szék: (nagyot sóhajt) Hál' Isten! Végre. Már azt hittem, hogy belepusztulok. Az emberek sétálni jönnek a korzóra, hát akkor mi a frásznak nem sétálnak? Itt ült rajtam az a nő két és félóra hosszat.

2. szék: Hát mit csináljon, mikor az ur csak egy félóra előtt jött le. Addig várta.

1. szék: Hogy várná a Víztorony-nál vagy a Kerepesi temetőben, de ne rajtam. Hát nem rettenetes sors ez a miénk.

2. szék: Mi vagyunk a világ leg-szomorubb rabszolgái.

1. szék: A konfliktusnak színerany dolga van hozzájuk Pépest. Gyöngy-élete van. Annak legalább azt mondják: „Gyü!” — ha megindítják. En-

rám meg rámtelpszik szónélkül mindenki. Mindenki. Tegnap például egy kis gyereket ültettek rám. Szerencsére, hogy a nap olyan szépen sütött és hamar megszáradtam, mert különben biztosan náthát kaptam volna.

2. szék: A kis gyerekek, a drágák. Az még nem is a legrosszabb. Mert utánuk legalább egy óráig senkisésem ül ránk.

1. szék: Persze, persze. A gyerekek mindjárt észre veszik és sírva fakadnak. Aztán egy órát pihenhetünk. — Multkor egy öreg ur ült itt — és elaludt...

2. szék: És az is?

1. szék: Igen! — Jézus, vigyázz! Huzódjunk kissé hátrább az öreg Grünzweigné jön. Ha az egyszer rám ül, három napig fáj tőle a derekam.

2. szék: Már odább ment!

1. szék: (felsóhajt) Bizony sokat tudna mesélni a magunkfajta szegény rabszolgá. Tíz esztendeje állok már itt és hordom a magam súlyos terheit és hallgatom, amiket fecsegnek. Mennvi pletyka és meny-

nyi szerelem. Egész regények. Látja ott azt az elegáns hölgyet. Az is nálam kezdte a karrierjét. Gépiró kisasszony volt a bankban és dél-felé idejárt napkurázni. Majd egy egész szezonon át egyedül ült itt rajtam és melázott. És én nagyon kedveltem, mert egyszerű volt és szerény és nem volt hüdös a parfümtől. Olyan szépen összeszoktunk. — Aztán a szezon vége felé állandó szomszédja akadt. Odaült, ahol maga áll most. Hol volt maga még akkor? És egymás mellett ülték és beszélgettek. Mindjárt sejtettem, hogy rossz vége lesz.

2. szék: És rossz vége lett?

1. szék: Hát nem látja? A szezonnak vége lett s ők elmaradtak. Tavasszal újra előkerültek. Az ur ide vezette a kisasszonyt. „Nem — mondta a hölgy — ülünk át a másik oldalra, a napfény nagyon árt a teintemnek.” — A fene a kényes bőribe! Egy évvel azelőtt jó volt a napfény, hogy a barnasággal tün-tesse el a szeplőit. Most a festék is megteszi. Ilven erkölcstelen per-szóna. Ilven hűtlen bestial!

2. szék: Hallja, mintha maga szerelmes lett volna a kisasszonyba.

1. szék: Az ilvenbe...

2. szék: Ki az az ur ott mellette, még mindig ugyanaz?

1. szék: Ördögöt. A kisasszony ott viszont átment a napos oldalra. Már a harmadik napos oldalnál tart azóta. És erre pazaroltam, minden gyengédségemet. Ha egyszer odamehetnék és belerughatnék egyet. De hát szomorú sors ez a mi sorsunk. Csak állunk itt és viseljük mozdulatlanul a magunk keresztjét.

2. szék: Talán keresztényét tet-szik gondolni.

1. szék: Ha még keresztény volna — de hát van itt keresztény?

(Egy ur és egy hölgy jönnek sétálva.)

Az ur: Nézze, milyen csábító-lag néz ránk az a két szék?

Leüljünk?

A hölgy: Igen.

2. szék: Csábítia a fene!

A hölgy és az ur letelepszenek.

1. szék: (nagyot nyögve) Rab-szolgasors! (Elhallgat.)

2. szék: nagyot nyögve) Rab-szolgasors. Botos.

Fehérnemű régi árban
vasalható, ha a német szabá-
dalmaszotti rizskeményítőpótlót
használjuk. Minta-küldemény 10
csomag 8 koronáért bérment-e

Egy öltöny vagy kabát
megfestése K 1—1.30, ha
10 csomag ruhafestéket vásá-
ról 7 koronáért bérment-e

GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

**SAJÁT GYÁRTÁSÚ
NYAKKENDŐK**

Pazar választékban.

NYAKKENDŐHÁZ

László Andor, Budapest, IV., Kigyó-
utca 5. és Deák Ferenc-utca 14.

JOGI VIZSGÁIDRA

KÉSZÜLJ

DR. FEHÉRVÁRY
JOGI
SZEMINÁRIUMÁBAN

BUDAPEST, VIII., KISFALUDY-U. 28/a

Az én korzóm

A zsiros föld kalásza másnak érik
s másnak fiadzik a sárga arany,
de a kéklő Duna mentén enyém itt
szin, hang, fény és minden, ami van.
A déli nap nekem táncol gavottot
az aszfalton s a játszi szélmadár
a kedvemért csatangol a boldog
kisaszonnykák tavaszi bimbaján
Minden enyém: a karcsu lábak ive,
mely integet a szoknyarác alól,
a kis diák remegő, csacska szive,
mít egy merész dekoltázs elrabol:
a kávéházi széles ablaktábla
s a kilátás: a büszke régi vár,
hidak öve alatt a Duna hulláma
s a díjnok, ki a propellerre vár:
sétáló hölgyek flörtje, csillogása,
a szélütött gróf és a kis kokott,
ki vágyódva néz az uj ruhákra
a pincsek és a puffadt bulldogok,
az ákácfa májuszi virága,
a báránnyelők jent a Ritz felett,
a hajókürtök rekedt muzsikája
s a hold bus szeme, mikor este lett.
Itt vagyok honn. Ez az én világom,
a pesti korzón élem életem,
ő a kedvesem és ő a barátom

s fiam, kit elringatok térdemen.
Ha elmegyek majd, csakis őt sajnálom
s lelkem langyos esőcsepp képibe
a korzóra hull őszi alkonytájban
és rásimul egy szőke médire,
mellére hull és onnan csudálja
a pesti korzót és a pesti nőt,
míg csak egy ifju száj nem tapad rája,
hogymámorosan lecsóklja őt.

Lengyel István.

A Dunaparton

este kilenc után

A M. KIR. OPERAHÁZBÓL

— Főrendező ur, nem kezdetjük a Lo-
hengrinelőadást! A hattyu be van rugva!

Az Andrásy=ut és Nagymező=utca sarkán

Vértes Marcell

— Nem értem, miért sétálnak föl-alá olyan emberek is, akik másból élnek.

Bajnoki birkozómérkőzések a Petőfi-téri gyermekkorzón.
Jancsi II. (MTK) és Tiborka (FTC).